

ДЕТСКА РАДОСТЪ

пжти по-голѣмо. Тръгнало да иде при царя.

Отишло въ двореца.

— Царю честити, ето ме два пжти по-голѣмъ. Дай сега муленцето!

Всички се зачудили, като го видѣли.

— Но какъ тъй бързо порасна?—попиталъ царьтъ. Ако ми кажешъ, ще ти дамъ магарето.

— Какъ ли? Хапнете си отъ тая погача!

И то дало на царя и на всички царедворци отъ черната половина. Хапнали тѣ и всички станали два пжти по-малки. Срѣдъ тѣхъ момчето изглеждало като великанъ.

Заохкалъ царьтъ, замолилъ се:

— Спаси ни! Нѣма вече да те лжжа. Веднага ще ти дамъ дъщеря си и магарето.

Засмѣло се момчето. Дало имъ отъ бѣлата половина. Всички станали каквито си били.

— Е, — рекълъ царьтъ — юнакъ си ти, юнакъ! И всичко можешъ. Ето ти дъщеря ми.

— Не ща азъ дъщеря ти! — рекло момчето. — Дай ми магарето! Да зарадвамъ дѣда.

Засмѣлъ се царьтъ. Заповѣдалъ да доведатъ магарето и да натоворятъ отъ дветѣ му страни две торби жълтици — подаръкъ за момчето.

Хванало момчето магарето за вжженцето и се върнало при дѣда си. Заплакалъ той отъ радостъ, като видѣлъ внучето си и дветѣ торби жълтици. Но най-много се зарадвалъ на магаренцето. Право по муцунката го цѣлуналъ.

Емилъ Кораловъ

НА ЗАНАЯТЪ

ПИСМО ОТЪ ПАТИЛАНЧА ДО СМѢХУРКА

Драги ми Смѣхурко,

Казано накратко — азъ порастнахъ, братко. Преди месецъ време бръснарьтъ Лавренти за калфа прие ме. Направо за калфа. Че мойта ржчица навредъ е позната. Една сутринъ баба взе да ми подмѣта: „Слушай, Патилане! Баба вѣчно тебе нѣма да те храни. Трѣбва да си вземешъ занаятъ въ ржцетѣ. Утре недай Боже азъ да

се помина, нѣма да се хранишъ само съ смѣховецѣ!“ Докривѣ ми множко. Сякашъ тъй по милостъ ми давала хлѣба. — „Азъ самичъкъ зная, какво, бабо, трѣбва!“ — отговорихъ кротко, и тозчасъ отидохъ, та станахъ бръснаринъ.

Отъ тогава вече месецъ се изтика. Азъ си получавамъ седмична зеплата. И си плащамъ хлѣба, що ямъ на софрата.